DOMSTOLENS DOM (Tredje afdeling)
10. juli 1986 *

I sag 153/85

Carmen Trenti, gift med Herman de Fraye, tjenestemand ved Det økonomiske og sociale Udvalg, 28, rue Africaine, 1050 Bruxelles, ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Nicolas Decker, 16, avenue Marie-Thérèse,

sagsøger,

mod

Det økonomiske og sociale Udvalg, ved Detlef Brüggemann, direktoratet for personale, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos nævnte advokat, 22, Côte d'Eich,

sagsøgt,

angående en påstand om tildeling af det særlige udlandstillæg,

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden U. Everling, dommerne Y. Galmot og J. C. Moitinho de Almeida,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 26. juni 1986,

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 21. maj 1985, har Carmen Trenti, der er tjenestemand ved Det økonomiske og sociale Udvalg, anlagt sag, hvori hun i det væsentlige har nedlagt påstand om annullation af Det økonomiske og sociale Udvalgs beslutning af 17. august 1984, hvorved det afviste at yde hende det særlige udlandstillæg, samt af Udvalgets beslutning af 15. februar 1985, hvorved det afviste sagsøgerens klage.

2 Carmen Trenti, der er født italiensk statsborger, giftede sig for anden gang, den 7. juni 1978, denne gang med en belgisk statsborger. Herved erhvervede hun automatisk belgisk statsborgerskab og mistede af den grund sit italienske statsborgerskab. Efter italiensk ret anerkendes det imidlertid ikke, at hendes tidligere ægteskab er opløst.

3 Ved skrivelse af 3. april 1979 meddelte generaldirektøren for administrationen under Det økonomiske og sociale Udvalg sagsøgeren, at hun havde ret til det særlige udlandstillæg for perioden 1. maj — 30. juni 1978, men at tillægget ville blive ophævet med virkning fra den 1. juli 1978, idet hun ved sit andet ægteskab havde erhvervet belgisk statsborgerskab og efter belgisk lovgivning havde haft mulighed for at give afkald på det. Administrationen var derfor af den opfattelse, at hun med virkning fra det tidspunkt, da hun indgik sit andet ægteskab, ikke opfyldte betingelserne i artikel 4, stk. 3, i bilag VII til tjenestemandsvedtægten. I bestemmelsen hedder det, at »en tjenestemand, som ved ægteskab automatisk har opnået statsborgerskab, uden mulighed for at give afkald herpå, i den stat, på hvis område han gør tjeneste«, har ret til et særligt udlandstillæg på samme vilkår som en tjenestemand, der ikke har og aldrig har haft et sådant statsborgerskab.

4 Ved skrivelse af 25. april 1984 anmodede sagsøgeren generalsekretæren for Det økonomiske og sociale Udvalg om at tage sagen op til fornyet overvejelse. Til støtte herfor påpegede hun visse problemer af retlig og administrativ karakter, som hun ville have haft, hvis hun havde givet afkald på det belgiske statsborgerskab i forbindelse med hendes andet ægteskab. De nævnte vanskeligheder, som beroede på, at det ikke efter italiensk ret anerkendes, at hendes første ægteskab er opløst, var så alvorlige, at hun faktisk ikke havde haft mulighed for at give afkald på det belgiske statsborgerskab.

5 Ved beslutning af 17. august 1984 afviste generalsekretæren hendes ansøgning, idet han anførte, at det særlige udlandstillæg var ophævet ved ovennævnte beslutning af 3. april 1979, som hun ikke havde anfægtet inden for de fastsatte frister, og som derfor stod ved magt.

6 Herefter indgav sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2; generalsekretæren afviste klagen ved beslutning af 15. februar 1985, hvorefter sagsøgeren har anlagt nærværende sag.

7 Det økonomiske og sociale Udvalg har påstået sagen afvist. Det har gjort gældende, at sagen i virkeligheden er anlagt til prøvelse af beslutningen af 3. april 1979, som ikke længere kan anfægtes, idet de i vedtægtens artikler 90 og 91 fastsatte frister er udløbet. Den omstændighed, at administrationen efterfølgende gentagne gange på ny har behandlet sagen efter sagsøgerens anmodning om yderligere oplysninger, kan ikke på ny bringe søgsmålsfristerne til at løbe.

8 Heroverfor har sagsøgeren anført, at sagen er anlagt rettidigt. Til støtte herfor har hun fremført to hovedargumenter.

9 For det første har hun gjort gældende, at der foreligger en ny faktisk omstændighed, som kan begrunde en fornyet prøvelse af retsakten af 3. april 1979. Ifølge

sagsøgeren rådførte administrationen sig i februar 1982 med en juridisk sagkyndig, som konkluderede, at hun retligt og faktisk kunne give afkald på det belgiske statsborgerskab indtil seks måneder efter sit andet ægteskab. Efter en henvendelse fra sagsøgeren selv anerkendte nævnte sagkyndige imidlertid i en senere udtalelse, af 21. marts 1984, at hun faktisk ikke havde haft mulighed for at give afkald herpå, når de alvorlige konsekvenser af et sådant afkald toges i betragtning. Ifølge sagsøgeren er sidstnævnte udtalelse en ny faktisk omstændighed, som må bringe søgsmålsfristerne til at løbe på ny.

10 Sagsøgeren har dernæst anført, at skrivelsen af 3. april 1979 ikke var udstedt af ansættelsesmyndigheden, og at den derfor ikke var en beslutning, men alene en administrativ meddelelse. Den første akt, der kan betegnes som en beslutning, er ifølge sagsøgeren den meddelelse, som generalsekretæren for Det økonomiske og sociale Udvalg traf den 17. august 1984, og som hun har anfægtet inden for de fastsatte frister.

11 Det bemærkes, at enhver tjenestemand i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, kan forelægge en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende. Ifølge Domstolens faste praksis indebærer dette imidlertid ikke, at tjenestemanden ikke skal overholde de i vedtægtens artikler 90 og 91 fastsatte frister for indbringelse af klager og anlæg af sager ved Domstolen, således at det skulle være muligt gennem forelæggelse af en ansøgning at anfægte en tidligere afgørelse, hvis lovlighed ikke er blevet bestridt inden for de fastsatte frister. Kun væsentlige nye omstændigheder kan begrunde, at der forelægges en ansøgning med det formål at opnå en ændring af en beslutning, der er blevet definitiv.

12 I den foreliggende sag er den første akt, der har karakter af en beslutning i ovennævnte vedtægtsbestemmelsers forstand, administrationens skrivelse af 3. april 1979. Den indeholder et klagepunkt imod sagsøgeren, idet det må antages, at den direkte påvirkede hendes retsstilling derved, at hendes særlige udlandstillæg blev ophævet med virkning fra den 1. juli 1978. Den blev i øvrigt efterfulgt af gennemførelsesforanstaltninger, idet udbetalingen af det nævnte tillæg ophørte på det pågældende tidspunkt. Da sagsøgeren ikke har anfægtet beslutningen inden for de i vedtægten fastsatte frister, må det undersøges, om det forhold, at der er fremkommet en ny, væsentlig faktisk omstændighed kan begrunde, at beslutningen anfægtes efter fristernes udløb.

13 I den forbindelse bemærkes først, at den omstændighed, at administrationen på sagsøgerens anmodning efterfølgende på ny har behandlet hendes sag med henblik på at give hende yderligere oplysninger, ikke kan betegnes som en ny faktisk omstændighed, der kan medføre, at den i vedtægtens artikler 90 og 91 præceptivt fastsatte fristordning fraviges.

14 Sagsøgeren kan heller ikke påberåbe sig udtalelsen fra den juridisk sagkyndige af 21. marts 1984 til støtte for, at sagen tages under påkendelse. Uden at der tages stilling til, om en sagkyndig udtalelse vedrørende et retligt spørgsmål under de i den foreliggende sag helt særlige omstændigheder må antages at være en ny faktisk omstændighed, må det fastslås, at sagsøgeren allerede fra starten havde mulighed for at rådføre sig med en juridisk sagkyndig og at tilstille administrationen dennes konklusioner i rette tid. Derfor kan sagsøgeren ikke efter fristernes udløb fremlægge en sådan udtalelse og på grundlag heraf søge beslutningen ændret.

15 Det bemærkes endvidere, at udtalelsen af 21. marts 1984 under alle omstændigheder ikke efter sit indhold kan rejse tvivl med hensyn til beslutningen af 3. april 1979. I udtalelsen redegøres der nemlig alene for de praktiske følger af sagsøgerens eventuelle afkald på belgisk statsborgerskab, mens det i beslutningen af 3. april 1979 er lagt til grund, at sagsøgeren i henhold til de herom gældende nationale bestemmelser havde mulighed for at give afkald på det pågældende statsborgerskab. Udtalelsen er således på ingen måde i strid med indholdet af beslutningen af 3. april 1979.

16 Sagen vil derfor være at afvise.

Sagens omkostninger

17 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter i sager anlagt af Fællesskabets ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Everling Galmot Moitinho de Almeida

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juli 1986.

P. Heim
Justitssekretær

U. Everling
Formand for tredje afdeling